

штавамъ, подирѣ с-то по причина на ш-то и само станжло ш — гошштавамъ—гоштавамъ. Така и срѣт-и-а—срѣт-ш-а—срѣшта.

22. Напрѣдъ подѣ 5 посочихме (а)нинъ (стр. 101, 109, 4) и чанкиъ (стр. 102, 7) за неправилни; тука ще кажемъ още че и чанка и чанке стоятъ вмѣсто *чанка*, *чанке*; *свищовец-чанка*—*свищовеч-анка*—*свищовеченка*; *врац-чанке*—*врачанке*.

23. На странж 104 подѣ 5, з-тъ стои, рѣкълъ бихъ само за „туко да си ю.“

24. За да минж на други нѣща, азъ щж моля тука читатели-тѣ да ме не осждятъ, чи не зехъ въ прегледъ и „*часть втора*. За словосъчиненіе-то.“ — За да може челоуѣкъ да критикува съчиненіе-то или начинъ-тъ, по който ся распорѣждатъ думи-тѣ въ говоръ-тъ, трѣбва да познава основно и всестрано языкъ-тъ, който (языкъ-тъ) се наема да турне подѣ правила, а това ний за днесъ не можемъ. Че ниги сме живѣли и ходили мѣжду Българе-тѣ, колкото ю за туй потрѣбно, нати сме пакъ били честити и онуй малко знаніе, което имаме, да сме го чули и учили на матерній си языкъ. Най после и колкото имаме книги на языкъ-тъ си, или не сме ги прочели сички, или не смѣемъ да се осждимъ да прѣгледамъ по тѣхъ и тѣзи часть. По способни-тѣ отъ насъ, молимъ, нека испльчатъ тѣзи празнинж. Ний нека минемъ на

25. *Правописаніе-то*. Днесъ колко и че се каже: пиши какъ и да ю, само да тя разумѣж, на дѣло не ю тѣй. И правописаніе-то ю една нуждностъ за по брѣзъ напрѣдкъ въ книжнинж-тж, за туй и то заслужва голѣмо вниманіе. Какъ сме ний съ правописаніе-то?—Още на прввйи степенъ на развптіе-то; до днесъ никакво съврѣшенство. Като првво покушеніе (?) да покажемъ и въ туй напрѣдкъ, срѣщаме въ „*Мирозрѣніе-то*“, поченжто да ся издава въ Виенж 1850. Въ туй „*Списаніе помѣсячно*“ виждаме изхвърлени з, ѓ, виждами и-то заменено съ і; й-то заменено съ і, и ю-то заменено съ *ју*. Слѣдъ него нае се редакторъ-тъ на „*Македонія*“ Г. Славейковъ да поправи правописаніе-то, но съ по малкж реформа. Въ „*Гайда-та*“ отъ 1863 Г. Славейковъ пише безъ з, ѓ и гдѣто „*практически*“ трѣбва ю, той пише *йе*. Показалъ ся непріятель и на *ы-то*. Но и тази малка реформж, не само що не слѣдва, но ето въ 47 брой на „*Македонія*“ отъ 1867 Г Славейковъ ся още явно кае и съвѣтва: *нашитѣ учени, че ю добрѣ да ся привардеатъ отъ това искушеніе*. Че ю на Г Славейковъ подѣйствувала, да остави тоя, ний ще го наречемъ, *напрѣдкъ* въ Бъл. граматика, казвамъ че ю подѣйствувала на него безимена-та Критика, обнародвана въ 19 брой на „*Българска-та Пчела*“ отъ 1863, ний не можемъ ни най малко да повѣрваме: Защото тя, като нарича тогавашній языкъ въ 7 брой на *Гайда-та* „*смѣшенъ*“, станжла сама *смѣшка*. Отъ що пакъ друго не знаж. Знаж само, че отъ каквото и да ю, *напрѣдкъ-тъ* на Бъл. Книжнина и частно Граматика изисква да оправдае Г. Славейковъ *по на протрѣбно* публично каянне-то си.—Но какъ ю Г. Момчиловъ съ правописаніе-то?

26. Сравнено съ правописаніе-то въ досегашни-тѣ ни граматики, оно не ю ни най малко *напрѣднжло*, а сравнено съ гра-